Dosarul nr. 2rc-211/25 (2-25114721-02-2ac-20102025)

D E C I Z I E

12 martie 2026 **mun. Chișinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ

al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:

Preşedintele de complet, judecătorul Badan-Melnic Eleonora

Judecătorii: Pascari Roman și Bolocan Elena

examinând cererea de recurs declarată de ,,Axmark'' societate cu răspundere limitată, prin intermediul avocatului Roșca Rodica, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 august 2025, adoptate în cauza civilă *,,Axmark" societate cu răspundere limitată către ,,Razcomlic" societate cu răspundere limitată* privind încasarea datoriei,

a c o n s t a t a t:

1. În data de 8 august 2025 „Axmark" societate cu răspundere limitată a depus cerere de chemare în judecată către „Razcomlic" societate cu răspundere limitată privind încasarea datoriei. "Razcomlic" societate cu răspundere limitată își are sediul în România, jud. Neamț, or. Bicaz.
2. Prin cererea de chemare în judecată, „Axmark" societate cu răspundere limitată a solicitat încasarea de la „Razcomlic" societate cu răspundere limitată în beneficiul său a sumei de 13904,84 euro, cu titlu de datorie, în valută națională conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei de la data executării hotărârii, încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 6633,21 euro.
3. În susținerea pretențiilor înaintate, „Axmark" societate cu răspundere limitată a invocat că între aceasta, în calitate de furnizor, și „Razcomlic" societate cu răspundere limitată, în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de furnizare nr. 1 din 21 septembrie 2022, semnat de ambele părți.
4. Reclamantul a arătat că temeiul raporturilor juridice dintre părți rezultă din acest contract, iar prin punctul 5.1 părțile au stabilit de comun acord că orice litigiu sau dezacord care rezultă din contract, este legat de acesta ori privește încălcarea, încetarea sau nulitatea lui, urmează să fie soluționat de instanța de judecată din orașul Chișinău, Republica Moldova.

Poziția instanței de fond

5. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 august 2025, s-a refuzat în primirea cererii de chemare în judecată depuse de „Axmark” societate cu răspundere limitată împotriva „Razcomlic” societate cu răspundere limitată privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.
6. Drept temei legal, instanța de fond a reținut prevederile art. 169 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora judecătorul refuză să primească cererea de chemare în judecată dacă aceasta nu urmează a fi judecată în instanța judecătorească în procedură civilă.
7. În motivarea soluției de refuz în primire, instanța de fond a reținut că între „Axmark” societate cu răspundere limitată și „Razcomlic” societate cu răspundere limitată a fost încheiat contractul de furnizare nr. 1 din 21 septembrie 2022, iar pârâtul își are sediul juridic în România, județul Neamț, orașul Bicaz, str. Bistriței nr. 79, astfel încât litigiul are element de extraneitate.
8. În continuare, instanța de fond a apreciat că devin aplicabile dispozițiile Capitolului XII din Codul de procedură civilă referitoare la competența instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova în procesele cu element de extraneitate.
9. Totodată, aceasta a reținut că, potrivit art. 459 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești ale Republicii Moldova sunt competente să soluționeze cauzele cu element de extraneitate dacă pârâtul, organizație străină, are sediul în Republica Moldova, condiție care, în speță, nu este întrunită.
10. De asemenea, instanța de fond a menționat că art. 460 din Codul de procedură civilă prevede expres situațiile în care instanțele judecătorești din Republica Moldova sunt competente să judece cauze cu element de extraneitate și a concluzionat că niciuna dintre condițiile prevăzute de Capitolul IV coroborat cu Capitolul XII din Codul de procedură civilă nu este respectată.
11. Suplimentar, instanța de fond a reținut că, deși prin punctul 5.1 din contract părțile au prevăzut că orice litigiu sau dezacord rezultat din contract va fi soluționat de instanța de judecată din orașul Chișinău, Republica Moldova, o asemenea înțelegere nu poate schimba competența jurisdicțională în cauzele cu element de extraneitate, făcând trimitere la art. 462 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

12. În consecință, instanța de fond a ajuns la concluzia că nici ea și nici o altă instanță din Republica Moldova nu este competentă să examineze cauza, motiv pentru care a refuzat acceptarea cererii de chemare în judecată.

Poziția recurentului

13. Nefiind de acord cu încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 august 2025, „Axmark" societate cu răspundere limitată a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii contestate și transmiterea cauzei primei instanțe pentru examinare în fond.
14. În motivarea recursului, recurentul a arătat că, prin cererea de chemare în judecată depusă pe 8 august 2025, a solicitat încasarea de la „Razcomlic" societate cu răspundere limitată a datoriei în mărime de 13 904,84 euro și a dobânzii de întârziere în mărime de 6 633,21 euro, iar prin încheierea contestată prima instanță a refuzat primirea cererii de chemare în judecată, reținând că nu este competentă să judece cauza cu element de extraneitate.
15. Recurentul a susținut că această concluzie este neîntemeiată și contrară normelor legale imperative, întrucât, potrivit art. 459 alin. (2) din Codul de procedură civilă, competența instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova în judecarea cauzelor civile cu element de extraneitate se determină conform dispozițiilor capitolului IV, dacă capitolul XII nu prevede altfel, iar potrivit art. 460 alin. (1) lit. f) din același cod, instanțele judecătorești ale Republicii Moldova sunt competente să judece cauze cu element de extraneitate dacă acțiunea decurge dintr-un contract a cărui executare, deplină sau parțială, trebuie să aibă loc ori a avut loc în Republica Moldova.
16. În acest sens, recurentul a invocat că între părți a fost încheiat contractul de furnizare nr. 1 din 21 septembrie 2022, în temeiul căruia furnizorul s-a obligat să transmită în proprietatea cumpărătorului bunuri, iar cumpărătorul s-a obligat să le accepte și să le achite. Totodată, acesta a arătat că a livrat către intimată bunuri în sumă totală de 15384,84 euro, fapt confirmat prin invoice-ul nr. 1 din 22 septembrie 2022, invoice-ul nr. 2 din 20 octombrie 2022 și invoice-ul nr. 3 din 23 ianuarie 2023, iar intimatul a recepționat bunurile fără a formula pretenții privind calitatea ori cantitatea acestora.
17. Recurentul a mai susținut că prezentul litigiu este de competența instanțelor din Republica Moldova și prin prisma punctului 5.1 din contract, prin care părțile au convenit că orice litigiu sau dezacord rezultat din contract, ori legat de încălcarea, încetarea sau nulitatea acestuia, va

fi soluționat de instanța de judecată din orașul Chișinău, Republica Moldova. În opinia recurentului, această clauză contractuală, coroborată cu faptul că executarea parțială a contractului a avut loc în Republica Moldova, confirmă competența Judecătoriei Chișinău de a examina cauza.

18. Suplimentar, recurentul a arătat că prima instanță a aplicat eronat prevederile art. 40 alin. (5) din Codul de procedură civilă, care reglementează acțiunea împotriva transportatorului născută dintr-un contract de transport de pasageri, bagaje sau încărcături, deoarece raportul juridic litigios dedus judecății nu izvorăște dintr-un contract de transport, ci dintr-un contract de vânzare-cumpărare, respectiv de furnizare a bunurilor. În susținerea acestei teze, recurentul a făcut trimitere la art. 1108 alin. (1) din Codul civil, referitor la contractul de vânzare-cumpărare, și la articolul 1411 alin. (1) din Codul civil, referitor la contractul de transport.

19. De asemenea, recurentul a invocat că refuzul de a primi cererea de chemare în judecată aduce atingere dreptului său de acces la justiție și dreptului la respectarea bunurilor, făcând trimitere la art. 5 din Codul de procedură civilă și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia o creanță suficient de certă poate constitui un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

20. Totodată, recurentul a arătat că recursul a fost declarat în termen, invocând că încheierea contestată a fost expediată pe 18 septembrie 2025 și recepționată pe 22 septembrie 2025.

Legislația relevantă

21. Art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

22. Art. 33 din Codul de procedură civilă

(1) Instanţele judecătoreşti judecă toate cauzele civile cu participarea persoanelor fizice, persoanelor juridice şi autorităţilor publice privind apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime încălcate sau contestate, cauze pentru care legea nu prevede competenţa altor organe.

(2) Instanţele judecătoreşti judecă cauzele cu participarea organizaţiilor şi cetăţenilor din Republica Moldova, a cetăţenilor străini, apatrizilor, organizaţiilor străine, organizaţiilor cu capital străin, organizaţiilor internaţionale dacă prin lege sau prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu este stabilită competenţa instanţelor judecătoreşti străine sau a altor organe.

23. Art. 40 alin. (5) din Codul de procedură civilă

Acţiunea împotriva transportatorului, născută dintr-un contract de transport de pasageri şi bagaje sau de încărcături, se înaintează în instanţa de la sediul transportatorului căruia, în modul stabilit, i-a fost înaintată pretenţia.

24. Art. 169 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă

(1) Judecătorul refuză să primească cererea de chemare în judecată dacă:

a) cererea nu urmează a fi judecată în instanţă judecătorească în procedură civilă;

25. Art. 459 din Codul de procedură civilă (în vigoare la data emiterii încheierii contestate)

(1) Instanţele judecătoreşti ale Republicii Moldova sînt competente, în condiţiile prezentului capitol, să soluţioneze litigiile civile dintre o parte a Republicii Moldova şi o parte străină sau numai dintre persoane străine.

(2) Competenţa instanţelor judecătoreşti ale Republicii Moldova în judecarea cauzelor civile cu element de extraneitate se determină conform dispoziţiilor cap.IV, dacă prezentul capitol nu prevede altfel.

(3) Instanţele judecătoreşti ale Republicii Moldova sînt competente să soluţioneze cauze cu element de extraneitate dacă pîrîtul organizaţie străină are sediu sau pîrîtul cetăţean străin are domiciliu în Republica Moldova.

(4) Instanţa sesizată verifică din oficiu competenţa sa de a soluţiona cauza cu element de extraneitate şi, în cazul în care constată că nu este competentă nici ea şi nici o altă instanţă din Republica Moldova, refuză acceptarea cererii conform art. 169 alin. (1) lit. a) sau încetează procesul conform art. 265 lit. a).

26. Art. 460 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă

(1) Instanţele judecătoreşti ale Republicii Moldova sînt competente să judece şi cauze cu element de extraneitate dacă:

f) acţiunea decurge dintr-un contract a cărui executare, deplină sau parţială, trebuie să aibă loc ori a avut loc în Republica Moldova;

27. Art. 461 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă

(1) De competenţa exclusivă a instanţelor judecătoreşti ale Republicii Moldova sînt procesele cu element de extraneitate în care:

c) pretenţiile decurg dintr-un contract de transport, iar transportatorii ori punctele de plecare sau sosire se află în Republica Moldova;

28. Art. 462 din Codul de procedură civilă

(1) În vederea soluționării litigiilor apărute sau care ar putea apărea în legătură cu un anumit raport juridic civil sau comercial cu element de extraneitate, prin încheierea unui acord de alegere exclusivă a forului, părțile pot schimba competența soluționării litigiului prin învestirea cu competență jurisdicțională a unei instanțe sau a mai multor instanțe specifice ale unui stat parte la Convenția privind acordurile de alegere a forului, încheiată la Haga la 30 iunie 2005.

(1[1]) Acordul de alegere exclusivă a forului trebuie încheiat în scris sau prin orice alte mijloace de comunicare ce fac informațiile accesibile, astfel încât să poată fi folosit pentru referințe ulterioare.

(2) Competenţa jurisdicţională în cauzele cu element de extraneitate specificate la art. 40, art. 41[1] alin. (1) și art. 461 nu poate fi schimbată la înţelegerea părţilor.

29. Art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Curţile de apel examinează recursurile declarată împotriva încheierii emise de judecătorii.

30. Art. 425 din Codul de procedură civilă

Termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

31. Art. 427 din Codul de procedură civilă

Instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept:

a) să respingă recursul şi să menţină încheierea;

b) să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, restituind spre rejudecare problema soluţionată prin încheierea casată;

c) să admită recursul şi să caseze integral sau parţial încheierea, soluţionînd prin decizie problema respectivă.

Motivarea instanței de recurs

32. Colegiul judiciar reține că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de lege. La dosar lipsește dovada de comunicare a încheierii contestate.

33. Examinând materialele dosarului prin prisma motivelor invocate în cererea de recurs și a prevederilor Codului de procedură civilă, Colegiul judiciar ajunge la concluzia că recursul declarat de „Axmark'' societate cu răspundere limitată este întemeiat, iar încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 18 august 2025 urmează a fi casată, cu remiterea cauzei în primă instanță la faza de intentare a procesului civil.

34. Din actele dosarului rezultă că în data de 8 august 2025 „Axmark" societate cu răspundere limitată, cu sediul în Republica Moldova, a depus cerere de chemare în judecată împotriva „Razcomlic" societate cu răspundere limitată, cu sediul în România, solicitând încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere.

35. Tot din materialele anexate reiese existența raportului juridic material dintre părți, născut din contractul de furnizare nr. 1 din 21 septembrie 2022, prin care furnizorul s-a obligat să transmită în proprietatea cumpărătorului bunuri, iar cumpărătorul să accepte bunurile și să plătească prețul acestora, cantitatea și sortimentul urmând a fi determinate prin invoice-uri.

36. Prin punctul 5.1 din contract, părțile au stipulat expres că orice litigiu sau dezacord care rezultă din contract ori este legat de încălcarea, încetarea sau nulitatea acestuia va fi soluționat de instanța de judecată din orașul Chișinău, Republica Moldova.
37. Prin încheierea din 18 august 2025, prima instanță a refuzat primirea cererii de chemare în judecată în temeiul art. 169 alin. (1) lit. a), coroborat cu art. 459 alin. (4) din Codul de procedură civilă, făcând trimitere inclusiv la art. 40 alin. (5) din același cod, potrivit căruia acțiunea împotriva transportatorului, născută dintr-un contract de transport de pasageri și bagaje sau de încărcături, se înaintează în instanța de la sediul transportatorului căruia, în modul stabilit, i-a fost înaintată pretenția.
38. Colegiul judiciar reține că prezența elementului de extraneitate nu conduce inevitabil la concluzia lipsei de competență a instanțelor judecătorești din Republica Moldova. Potrivit art. 459 alin. (2) din Codul de procedură civilă, competența instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova în judecarea cauzelor civile cu element de extraneitate se determină conform dispozițiilor capitolului IV, dacă prezentul capitol nu prevede altfel, iar, potrivit art. 460 alin. (1) lit. f) din același cod, instanțele judecătorești ale Republicii Moldova sunt competente să judece și cauze cu element de extraneitate dacă acțiunea decurge dintr-un contract a cărui executare, deplină sau parțială, trebuie să aibă loc ori a avut loc în Republica Moldova.
39. Sub un prim aspect, Colegiul constată că prima instanță a calificat eronat, la etapa verificării cererii de chemare în judecată, natura juridică a contractului din care izvorăște raportul juridic material litigios. Din conținutul clauzelor contractuale rezultă că furnizorul se obligă să transmită bunuri în proprietatea cumpărătorului, iar cumpărătorul se obligă să le accepte și să achite prețul convenit, ceea ce corespunde, prin elementele sale esențiale, unui raport juridic de furnizare, respectiv de vânzare-cumpărare de bunuri, iar nu unuia de transport. Potrivit Codului civil, prin contractul de vânzare-cumpărare o parte se obligă să predea un bun în proprietatea celeilalte părți, iar aceasta să preia bunul și să plătească prețul convenit, pe când prin contractul de transport o parte se obligă să transporte persoane ori bunuri la locul de destinație în schimbul remunerației convenite.
40. Faptul că executarea unui contract de furnizare poate presupune, în plan factologic, operațiuni de livrare a bunurilor nu este suficient pentru a transforma raportul juridic fundamental dintre părți într-un contract de transport. Cel puțin la această etapă procesuală,

din analiza primară a elementelor contractului, nu rezultă fără echivoc că pretențiile deduse judecății ar decurge dintr-un contract de transport, astfel încât aplicarea regulilor speciale prevăzute de art. 40 alin. (5) și de art. 461 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă apare prematură și nejustificată.

41. Prin urmare, trimiterea primei instanțe la normele procedurale aplicabile exclusiv acțiunii împotriva transportatorului nu poate fi reținută ca fiind corectă. În prezenta speță, reclamantul a dedus judecății pretenții privind încasarea prețului bunurilor livrate și a dobânzii de întârziere, adică pretenții izvorâte din executarea unei obligații pecuniare asumate printr-un contract sinalagmatic de furnizare. În asemenea circumstanțe, analiza competenței jurisdicționale trebuia realizată, cu prioritate, prin prisma art. 460 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, iar nu prin prisma art. 40 alin. (5) din același cod.

42. Pe lângă aceasta, Colegiul reține că părțile au inserat în contract o clauză expresă de alegere a forului, stabilind prin punctul 5.1 competența instanței de judecată din orașul Chișinău, Republica Moldova.

43. Potrivit art. 462 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în vederea soluționării litigiilor apărute sau care ar putea apărea în legătură cu un anumit raport juridic civil sau comercial cu element de extraneitate, părțile pot schimba competența soluționării litigiului prin învestirea cu competență jurisdicțională a unei instanțe sau a mai multor instanțe specifice ale unui stat parte la Convenția privind acordurile de alegere a forului, încheiată la Haga la 30 iunie 2005, acordul urmând să fie încheiat în scris sau prin alte mijloace de comunicare care fac informația accesibilă pentru referințe ulterioare. Convenția se aplică în situațiile internaționale acordurilor de alegere exclusivă a forului încheiate în materie civilă sau comercială, iar instanța unui stat contractant desemnată într-un asemenea acord are competența de a soluționa litigiul căruia i se aplică acordul.

44. În aceeași ordine de idei, Colegiul observă că în prezenta cauză nu rezultă, nici din obiectul cererii, nici din conținutul contractului, că litigiul s-ar încadra, fără echivoc, într-o categorie exceptată de la prorogarea convențională a competenței. Dimpotrivă, raportul litigios se prezintă, în mod vădit, ca unul civil obligațional, izvorât dintr-un contract de furnizare a bunurilor, iar clauza inserată la punctul 5.1 al contractului are aparența necesară a unui acord valabil de alegere a forului, care nu putea fi ignorat printr-o simplă afirmație că înțelegerea părților nu este aptă să producă efecte asupra competenței jurisdicționale. Înainte de a înlătura

incidența acestei clauze, instanța de fond era obligată să stabilească, în mod riguros, dacă cauza intră realmente sub incidența unei norme de competență exclusivă sau a unei interdicții exprese de prorogare, concluzie care nu putea fi desprinsă, la această etapă, din simpla existență a unor înscrisuri de transport (invoice și altele).

45. O asemenea abordare a primei instanțe este, în viziunea Colegiului, una formalistă. A aprecia raportul juridic material dintre părți ca fiind unul de transport, în condițiile în care din analiza primară a contractului nu poate fi dedusă fără echivoc o asemenea natură juridică, a avut drept consecință desconsiderarea, într-un termen proxim, a dreptului părții de a avea acces la justiție, care constituie un element indispensabil al unui proces echitabil. Or, potrivit art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

46. Din aceste considerente, Colegiul judiciar stabilește că instanța de fond a aplicat eronat dispozițiile procedurale referitoare la competența instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova în cauzele cu element de extraneitate, a calificat greșit natura juridică a contractului de furnizare din care izvorăște raportul juridic material litigios, a făcut în mod neîntemeiat trimitere la art. 40 alin. (5) din Codul de procedură civilă și nu a dat eficiență juridică, cel puțin la nivel de examinare *prima facie*, clauzei exprese de alegere a forului convenite de părți.

47. În consecință, concluzia primei instanțe potrivit căreia nici ea și nici o altă instanță din Republica Moldova nu ar fi competentă să examineze cauza este una prematură și neîntemeiată, motiv pentru care încheierea contestată urmează a fi casată, cu remiterea cauzei în primă instanță la faza de intentare a procesului civil.

48. În conformitate cu prevederile art. 427 lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se admite cererea de recurs depusă de ,,Axmark'' societate cu răspundere limitată împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 august 2025.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 august 2025.

Se remite cauza civilă în primă instanță, la faza de intentare a procesului civil, în același complet de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele de complet, Judecătorul Badan - Melnic Eleonora

Judecătorii Pascari Roman

Bolocan Elena